

Чернець

Яків Щоголів

В ту ранню пору, в ті годи,
Як людям мріють сни веселі,
Прийшов ти здалека сюди
За мури божої оселі.

Нікчемність світа ти дізнав
І гордування стяг в закови,
Умаливсь духом і сказав:
"Я всім на послугу готовий!"

Робота чорна і важка
Тобі такою не здавалась,
Як перед працею рука
Було від немочі згиналась.

Погорда щастя в силу й міч
Твій дух упертий закувала;
Молитва тепла вдень і вніч
Од грішних дум тебе вкривала

І щось невідоме в той час,
Як млою криються долини,
Тебе тягло сюди щораз
Під дах високої храмини.

Таємно й мряво в їй було;
В їй чулось бога пробування,
В їй тиху душу не пекло
Даремних радощів жадання.

А дні тим часом йшли кудись,
І круг тебе давно не стало
Багато з того, що колись
Жило, росло і розцвітало...

Огонь в очах твоїх потух,
Здалася в погляді знемога;

Ослабло тіло; але дух
Змагався в далечінь до бога...

І під вагою пізніх літ,
По тілу ретязем повитий.
Одяг ти схимника габит[1].
Пругами черепа покритий;

В убогій келії своїй
Поставив чорну домовину,
Щоб ночі пізньої у їй
Заснути деяку годину.

І бачиш ти в той тихий час
Ясні краси святого краю,
Краси невідомі про нас,
Краси блискучих кущів раю.

І знаю я: ти був би рад,
Щоб там повік твоя зосталась
Душа, в тих кущах, і назад
В долину смерті не верталась!

[1] Чернеча одежа.